

C/2024/2597

22.4.2024

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 listopada 2023 r. w sprawie T-333/
22, Khan / Rada, wniesione w dniu 8 lutego 2024 r. przez Germana Khana**

(Sprawa C-111/24 P)

(C/2024/2597)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: German Khan (przedstawiciele: T. Marembert i A. Bass, avocats)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 listopada 2023 r., Khan/Rada (T-333/22) ;w konsekwencji, rozpatrzenie sprawy co do istoty, i:
 - stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/429 z dnia 15 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi w zakresie dotyczącym wnoszącego odwołanie;
 - stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/427 z dnia 15 marca 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających w zakresie dotyczącym wnoszącego odwołanie;
 - stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi w zakresie dotyczącym wnoszącego odwołanie;
 - stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających w zakresie dotyczącym wnoszącego odwołanie;
- tytułem ewentualnym, uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 listopada 2023 r., Khan/Rada (T-333/22) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- w każdym wypadku –obciążanie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi osiem zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 7 i 47 Karty praw podstawowych, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, a także art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości ze względu na niewystarczające uzasadnienie. Zaskarżony wyrok naruszył prawo wnoszącego odwołanie do skutecznego środka prawnego i do ochrony reputacji w ten sposób, że nie została w nim przeprowadzona analiza wszystkich argumentów dotyczących braku prawdziwości twierdzeń Rady odnoszących się do kryterium d) w art. 2 ust. 1 decyzji 2014/145 w zmienionym brzmieniu i art. 3 ust. 1 rozporządzenia 269/2014 w zmienionym brzmieniu.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji 2014/145 w zmienionym brzmieniu i art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia 269/2014 w zmienionym brzmieniu w zakresie, w jakim dokonana w zaskarżonym wyroku wykładnia pojęcia „wiodących” przedsiębiorców była błędna.

Zarzut trzeci oparty jest na naruszeniu art. 29 TUE i art. 215 ust. 2 TFUE. Zaskarżony wyrok jest błędny w zakresie, w jakim przyjmuje, że wymienione postanowienia pozwalają na nałożenie sankcji na kategorie osób niemające wystarczającego związku z reżimem, na który Unia zamierza wywoływać presję.

Zarzut czwarty oparty jest na naruszeniu zasady pewności prawa, prawa własności i swobody przedsiębiorczości. Dokonana w zaskarżonym wyroku wykładnia art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji 2014/145 w zmienionym brzmieniu i art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia 269/2014 w zmienionym brzmieniu nie jest zgodna w powyższymi zasadami.

W ramach zarzutu piątego zarzuca się Sądowi, że przeinaczył sens i zakres dowodu Rady nr 2 i załącznika C5 wnoszącego odwołanie w ten sposób, że pozostawił bez odpowiedzi jego argumentację. Ponadto uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne, z naruszeniem art. 296 TFUE i art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty szósty i siódmy dotyczą naruszenia art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji 2014/145 w zmienionym brzmieniu i art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia 269/2014 w zmienionym brzmieniu. Zarzuca się Sądowi przeinaczenie dowodów, a także naruszenie istotnych wymogów proceduralnych oraz obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE i art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości ze względu na niewystarczające uzasadnienie. Ponadto w zaskarżonym wyroku został niesłusznie wyciągnięty, z jednego, kwestionowanego stwierdzenia, że bank Alfa figuruje na liście istotnych podatników, wniosek, że sektor bankowy jest źródłem znaczących dochodów dla rosyjskiego rządu.

Po drugie, wykładnia przyjęta w zaskarżonym wyroku pojęcia sektorów gospodarki zapewniających „istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej” jest błędna.

Wreszcie, zarzut ósmy opiera się na podnoszonym naruszeniu zasad rzetelnego procesu i równości broni, naruszenia zasady kontradyktoryjności, i nieposzanowania przez Sąd zakresu dokonywanej przez niego kontroli sądowej. Zaskarżony wyrok naruszył powyższe zasady w zakresie, w jakim w pkt 104 przyjęto, że „depesza Interfaxu z dnia 15 marca 2022 r., zgodnie z którą Alfa Bank ogłosił zmianę w strukturze akcjonariatu i wskazująca, że skarżący nie był już »współwłaścicielem«, bez innego oficjalnego dokumentu na poparcie tego twierdzenia, i bez w szczególności uściślenia dokładnej daty tej zmiany lub tożsamości cesjonariusza przejmującego udziały skarżącego, nie jest wystarczająca dla wykazania cesji udziałów skarżącego”, ponieważ postawił wnoszącego odwołanie w sytuacji oczywiście niekorzystnej.